

Justitsministeren (Lene Espersen):

Regeringens lovforslag fik en noget blandet modtagelse. Jeg har talt meget længe med hæs stemme, og jeg tror ikke, at pastiller hjælper, men jeg vil forsøge at kommentere kort, og så må vi tage diskussionen under andenbehandlingen.

Jeg synes, det er væsentligt at få fremhævet i dag, hvor mange taler om Straffelovrådet og det fremragende arbejde, der er blevet gjort, at man må holde sig for øje, at før folketingsvalget stod det klart for alle, at de nuværende regeringspartier ønskede at hæve strafferammen for en lang række forbrydelser. Vi gjorde det klart for valget, at det var et stort politisk ønske for os.

Jeg er også helt sikker på, at de medlemmer, der sidder i Straffelovrådet, har forstået, at det ikke var for at udvise mangel på respekt for det arbejde, der foregik, at strafferammerne blev hævet som en af regeringens første gerninger. Det er nu engang sådan, at man godt kan sætte kloge mennesker til at tænke kloge tanker, men politikere har altså friheden til at handle og indimellem også handle før de kloge tanker, som skal tænkes af andre, er tænkt til ende.

Kl. 20.25

Vi tilkendegav under strafskærpselspakken, at vi naturligvis ville afvente Straffelovrådet og se på, om der var yderligere strafændringer, som skulle gennemføres, og som var nødvendige. Jeg har da også noteret mig, at Straffelovrådet i meget vid udstrækning er enig i de strafskærpselser, som regeringen gennemførte sidste år. Det hører også med til historien.

Jeg synes bare her, at jeg ville have præciseret, at det også er et spørgsmål om politik, som hvert enkelt parti må gøre op med sig selv.

Så må jeg sige til nogle af spørgsmålene om, hvorfor ikke alle forslagene er medtaget, at det er der flere forskellige årsager til. For nogle af forslagene skyldes det ganske enkelt, at regeringen ikke er enig i dem. Det fremgår også af bemærkningerne til lovforslaget.

Andre forslag, f.eks. det tekniske forslag om at forenkle strafferammesystemet, har regeringen ikke taget stilling til endnu, men der har vi sagt, at man må kende de forældelsesmæssige konsekvenser, før man tager stilling til det. Det synes jeg faktisk er en lodig argumentation, men der er ikke taget endelig stilling til den del af forslaget.

Så vil jeg på trods af min noget dårlige stemme sige, at der er en tale i dag, som i den grad har skuffet mig, en tale, som jeg synes har været

båret af et hykleri, som jeg sjældent beskylder partier for at være her fra Folketingets talerstol, og det er den socialdemokratiske tale.

På den ene side har vi et Socialdemokrati, som nu forsøger at stille sig sammen med Det Radikale Venstre, SF og Enhedslisten, som har den rene holdning, som hele tiden har sagt, at vi må afvente Straffelovrådets arbejde og bakke op om det. På den anden side har vi et Socialdemokrati, der alligevel gerne vil »cash in« på de i befolkningen så længe ventede stramninger.

Socialdemokratiet valgte ikke at afvente Straffelovrådets betænkning sidste år, da de stemte for regeringens lovforslag om strafskærpselser. Også denne gang hører vi hr. Morten Bødskov bruge minut efter minut på at hagle regeringens lovforslag ned for til sidst at sige, at man er positiv over for lovforslaget.

Jeg må blankt erkende, at hvis jeg var socialdemokrat, ville jeg have svært ved at se, hvad politikken er, for sandheden er jo den, at man meget langt hen ad vejen er fuldstændig enig i regeringens linje og bakker op om den, men man føler på en eller anden måde en eller anden form for moralsk forpligtelse, som man så ikke har det politiske mod til at følge til dørs. Det skuffer mig, at man vil forsøge at sætte sig mellem to stole, og at man ikke melder klart ud.

Den ros skal Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten have. De har valgt den konsekvente og – synes jeg – konsistente argumentation igennem hele forløbet. Men regeringen er da glad for, at der er så bredt er flertal i Folketinget, der også stemmer for dette lovforslag.

For så vidt angår spørgsmålet fra fru Line Barfod, men det har også været rejst tidligere under diskussionen med fru Birthe Rønn Hornbech, om det såkaldte plea bargaining-princip, vil jeg også gerne her sige, at det ikke er regeringens intention hverken ad fordøren eller ad bagdøren at indføre amerikanske tilstande.

Det, der er hensigten, er at lovfæste det, der allerede i dag er praksis, en retstilstand, som må udvikle sig på baggrund af højesteretsdommen, som blev offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen i 1998, side 13-17, og det fremgår af lovforslagets bemærkninger.

Det drejer sig altså simpelt hen om at lovfæste en praksis, og jeg medvirker gerne under udvalgsbehandlingen til at få det uddybet, så det står fuldstændig klart, hvad det ikke er. Det synes jeg er væsentligt, ikke mindst set i forhold til